

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: M. K., a. s., zastoupené JUDr. Kristinou Škampovou, advokátkou se sídlem v Brně, Pellicova 8a, proti žalovanému: Finančnímu ředitelství v Brně, sídlem nám. Svobody 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2001, čj. 6315/2000/FŘ/120, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 1. 2005, čj. 29 Ca 143/2004 - 67,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 1. 2005, čj. 29 Ca 143/2004 - 67, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7. 3. 2001, čj. 6315/2000/FŘ/120, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí (dodatečnému platebnímu výměru) Finančního úřadu v Telči ze dne 7. 4. 2000, čj. 7988/00/317970/3610, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 1995 ve výši 4 130 340 Kč.

Žalobkyně se žalobou ze dne 2. 5. 2001, podanou u Krajského soudu v Brně, domáhala zrušení shora uvedených rozhodnutí žalovaného a Finančního úřadu v Telči. Svůj návrh odůvodnila následovně. Správce daně a žalovaný vyšli ze skutkového zjištění, o němž nebylo sporu, že se žalobkyně na základě smlouvy o přistoupení ke společnosti ze dne 20. 11. 1995 stala komanditistou obchodní společnosti F., I. a. R., k. s., přičemž svůj vklad splatila vložением pohledávek (smlouva o postoupení pohledávek ve výši 10 173 843 Kč ze dne 20. 11. 1995); dne 15. 12. 1995 žalobkyně dále uzavřela smlouvu o převodu takto nabytého obchodního podílu se společností Z., spol. s r.o. Žalobkyně

namítá, že k těmto obchodním transakcím k výzvě správce daně ze dne 16. 3. 2000 poskytla zdůvodnění těchto právních úkonů. Veškeré právní úkony provedla legálním způsobem a jejich hlavním cílem byla podnikatelská činnost realizovaná za účelem dosažení zisku včetně minimalizace daňových povinností. Správce daně i žalovaný zhodnotili prodej obchodních podílů žalobkyně nikoliv z pohledu zákona o daních z příjmů ve znění platném v době realizace označené transakce, ale podle znění zákona platného až v době probíhající daňové kontroly. Žalobkyně nesimulovala jiný právní úkon a předmětem jejího vkladu nebyly nedobytné pohledávky. Správce daně a žalovaný nedbali náležitě na zachování práv a právem chráněných zájmů daňového subjektu, neboť nepostupovali v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovým subjektem – kontrola roku 1995 byla od počátku podřízena výlučně verzi zastřenému právního úkonu. Správce daně i žalovaný porušili zásadu volného hodnocení důkazů, která znamená i to, že v odůvodnění musí být vypořádány předložené důkazy a obsaženo zaujetí stanoviska, který z důkazů a z jakého důvodu byl zohledněn při jejich hodnocení. Rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Žalobkyně dále namítá, že daňová kontrola daně z příjmu právnických osob za rok 1995 již u ní jednou byla provedena. Správce daně k opakované kontrole přistoupil účelově dne 22. 11. 1999. V této věci šlo o *rei iudicatae*, neboť z § 1, § 2, § 16 odst. 1 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) lze dovést závěr, že při zahájení kontroly řízení musí být vymezen její předmět tak, aby z tohoto vymezení bylo zřejmé, čeho se daňová kontrola bude týkat; poukázala taktéž na § 27 odst. 1 písm. e) citovaného zákona. Vzhledem k tomu, že opakovanou kontrolou byla uvedená zákonná ustanovení porušena, byla žalobkyně dotčena na svých základních právech a svobodách. Správce daně nesdělil na začátku daňové kontroly, že by najevo vyšly nové skutečnosti odůvodňující takový postup (viz i nálezn Ústavního soudu ze dne 4. 11. 1999, sp. zn. III. ÚS 86/99). Správce daně nesprávně interpretoval § 24 odst. 1, 2 písm. s) a w) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění zákona č. 259/1994 Sb., a č. 149/1995 Sb., jestliže dospěl k zjevně nesprávnému závěru, že právní úkony učiněné žalobcem v souvislosti s vložením pohledávek a následným prodejem obchodního podílu byly postoupením (prodejem) nedobytných či těžce dobytných pohledávek. Právně tedy nesprávně posoudil danou věc ve smyslu ustanovení § 2 odst. 7 zák. č. 337/1992 Sb. Dospěl-li k závěru o zastřeném právním úkonu, nepostačí pouze konstatování tohoto zjištění správcem daně v daňovém spise, ale v odůvodnění rozhodnutí musí být konstatováno, jaký úkon byl zastřen a jaké důkazy k tomuto závěru vedly. Aby byl právní úkon platný, je podle ustanovení § 37 občanského zákoníku nezbytné, aby projevená vůle byla nejen svobodná, ale i vážná, což znamená, že úmysl účastníků právního úkonu musí skutečně směřovat k vyvolání právních účinků, které jsou s jejich projevem vůle spojeny. Zásadu formulovanou v § 2 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb. však nelze použít v případě, kdy smyslem a účelem právního úkonu je sice snížení daňové povinnosti, ale tento právní úkon není simulací jiného právního úkonu, neboť realizovaná obchodní operace naprosto vyhovuje cíli daňového subjektu, aniž by byla popřena podstata podnikání ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 obchodního zákoníku. Správce daně i žalovaný před samotnou aplikací § 2 odst. 7 neodůvodnili skutečnosti, že vyvracejí věrohodnost, průkaznost, popř. správnost žalobcem předložených důkazů a neshodli se na tom, který právní úkon je simulovaný, jaké důkazy je k vysloveným závěrům vedly, proto jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Jejich právní závěry jsou v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními. V této souvislosti nelze přehlédnout

skutečnost, že simulované úkony jsou jednáními „na oko“, kdy účastníci předstírají, že uzavírají určité právní úkony, i když nechtějí uzavřít žádné (simulace absolutní), nebo předstírají uzavření právního úkonu, aby byl zakryt jiný právní úkon (relativní simulace). Zastřený právní úkon může být platný, odpovídá-li to vůli jednajících a splňuje-li všechny náležitosti předepsané pro zastřený právní úkon. Žalobce namítá, že jeho vůle rozhodně nesměřovala k prodeji (postoupení) pohledávek. V dané věci skutečným obsahem právního úkonu nemohlo být postoupení pohledávek, neboť žalobce vložil své pohledávky do jiné společnosti; byl tedy prodáván pouze obchodní podíl. Navíc existuje rozpor vyjádřených skutkových zjištění s obsahem spisu, neboť to, že vložené pohledávky mají charakter pohledávek nedobytných nebo obtížně vymahatelných, případně těžce dobytných, nebylo v průběhu daňového řízení prokázáno a k tomuto závěru nebyl proveden žádný důkaz. Stejně tak nemá oporu ve spisech i závěr, že vklad nedobytných pohledávek do společnosti F., I. a. R., k. s., a bezprostřední prodej obchodního podílu společnosti Z., spol. s r.o., byl dopředu naplánovanou a účelovou transakcí provedenou na základě návrhu společnosti C., a. s.

Krajský soud rozsudkem ze dne 5. 3. 2003, čj. 29 Ca 143/2001 - 65, napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, neboť shledal, že uvedená rozhodnutí správních orgánů trpí vadami řízení způsobujícími nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Toto rozhodnutí Krajského soudu napadl žalovaný kasační stížností a Nejvyšší správní soud uvedená rozhodnutí Krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 30. 4. 2004, čj. 4 Afs 18/2003 - 127.

Krajský soud v dalším řízení rozsudkem ze dne 25. 1. 2005, čj. 29 Ca 143/2004 - 67 žalobu proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 7. 3. 2001, čj. 6315/2000/FŘ/120, zamítl.

Své rozhodnutí odůvodnil následujícím způsobem: Vzhledem k tomu, že krajský soud je vázán názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, nebyl podstatný nesouhlas žalobce, případně Krajského soudu v Brně, se závěry Nejvyššího správního soudu, které byly pojaty natolik široce, že neponechávaly možnost rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zvrátit. Dle názoru Nejvyššího správního soudu, a tedy i krajského soudu, je odůvodnění rozhodnutí řádné, obsahuje skutková zjištění, důkazy a jejich hodnocení včetně úvah, jimiž byli správce daně a žalovaný při svém rozhodování o odvolání vedeni. V ustanovení § 2 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků je zakotvena zásada derogace účinnosti simulovaných právních úkonů, jež upřednostňuje skutkový stav před stavem formálně právním. Proto správní orgán nepřihlíží k zastřeným právním úkonům, jimiž se fakta představují odlišně od skutečnosti. Takto musí správce daně dle ustanovení § 2 odst. 2 a § 31 citovaného zákona postupovat vždy. Žalovaný tuto zásadu daňového řízení respektoval, zaměřil se na zjišťování skutečností nasvědčujících úmyslu žalobkyně simulovat právní úkon a postup žalovaného, jímž zjišťoval okolnosti vstupu žalobkyně do komanditní společnosti, měl oporu ve spise. Z obsahu spisu i z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakých důkazních prostředků správní orgány vycházely, a nechybělo zhodnocení důkazů vedoucích k aplikaci § 2 odst. 7 citovaného zákona, dále je zřejmé, na základě kterých skutečností žalovaný odkázal mj. na smlouvu uzavřenou

se společností C., a. s., a na stabilitu majetkové situace komanditní společnosti apod. Správním orgánům nelze vytknout, že neprovedly důkazy, které je k učiněným závěrům vedly, a že je řádně nevyhodnotily. Při aplikaci § 2 odst. 7 citovaného zákona žalobkyně nebyla omezena ani dotčena ve svých právech na svobodu podnikání a ve smluvní volnosti. Námitky týkající se souladu stanovené daňové povinnosti s ustanoveními zákona o daních z příjmů byly nekonkrétní, proto se jimi soud nemohl zabývat. Námitka vztahující se k opakovanému provedení daňové kontroly daně z příjmů právnických osob za rok 1995 je nedůvodná, neboť předmět kontroly byl v obou případech odlišně vymezen.

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu včasou kasační stížností, opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., a domáhala se zrušení napadeného rozsudku.

Stěžovatelka krajskému soudu především vytkla, že v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu její žalobu zamítl, aniž by zohlednil námitky, které proti závěrům Nejvyššího správního soudu vnesla při jednání dne 25. 1. 2005. Krajskému soudu v Brně nezbylo než se těchto závěrů držet. Rozhodnutí krajského soudu je však nezákonné, neboť spočívá v nesprávném posouzení právní otázky možnosti aplikace § 2 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků. Rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, dále a pro nedostatek důvodů rozhodnutí a pro porušení zásady legitimního očekávání. Podstatná část skutkového stavu, jenž vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spisech, jelikož opřel své hodnocení ohledně vkladu pohledávek do společnosti F., I. a. R., k. s., a následný bezprostřední prodej obchodního podílu, jakožto zastřených právních úkonů, o tvrzení, že tento postup byl realizován na základě návrhu společnosti C., a. s. V jeho rozhodnutí není k tomu ani uvedeno, zda uvedená obchodní smlouva byla důkazním prostředkem, či zda si o její existenci a případně obsahu této smlouvy měl žalovaný učinit závěr z jiného důkazního prostředku. Zpráva o výsledku daňové kontroly takovou informaci neobsahuje. Při ústním jednání, viz protokol čj. 7884/00/317930/2629, správce daně vyslovil domněnku, že skutečný stav je zastřen stavem formálně právním a konstatoval, že všechny důkazy jsou uvedeny ve zprávách a žádné jiné důkazní prostředky se důkazem nestaly. Žalovaný opomněl, že při aplikaci § 2 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků mělo být v souladu s § 31 odst. 2 citovaného zákona doplněno dokazování ze strany daňových orgánů k prokázání existence skutečností ve smyslu § 31 odst. 8 písm. b) ve smyslu zásady daňového řízení zakotvenou v § 2 odst. 7 citovaného zákona. Dle § 31 odst. 8 téhož zákona nese důkazní břemeno daňový orgán, a to i v souvislosti s § 2 odst. 1 téhož zákona, dle něhož při správě daně jednají správci daně v řízení o daních v souladu se zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy, chrání zájmy státu a dbají přitom na zachování práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů, a rovněž i s § 31 odst. 2 citovaného zákona, které správci daně ukládá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, přičemž správce daně není vázán jen návrhy daňových subjektů. Žádné ustanovení zákona o správě daní a poplatků neukládá daňovému subjektu prokazovat, že stavem formálně právním zastírá skutečný obsah právního úkonu; toto měl prokazovat správce daně a žalovaný, což se jim nepodařilo. Stěžovatelka se při jednání u krajského soudu bránila, že smlouva se společností C. nebyla jako důkaz provedena, krajský soud však zavázán rozhodnutím

Nejvyššího soudu rozhodl v její neprospěch, čímž porušil i zásadu legitimního očekávání, neboť ve stejné věci týkající se však zdaňovacího období roku 1996 rozsudek krajského soudu pro podstatné vady řízení zrušil. Rovněž namítá, že tvrzení žalovaného o nedobytnosti vložených pohledávek či jejich těžké dobytnosti nebylo v rámci napadeného rozhodnutí žalovaného nikterak dokladováno a žalovaný sdělil až ve svém vyjádření k žalobě, že má vyplývat z dopisu společnosti E.&Y., jež byl adresován společnosti C., a. s., a jež byl získán z dokladů stěžovatelky. Krajskému soud vytyká i to, že byl-li vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu v otázce vad řízení žalovaného, měl se zabývat rozhodnutím žalovaného po věcné stránce, protože v tomto ohledu právním názorem vázán nebyl, jelikož Nejvyšší správní soud se nezabýval správností aplikace příslušných ustanovení zákona o daních z příjmů. Krajský soud pochybil i tím, že neakceptoval námitku opakovanosti kontroly daně z příjmů za rok 1995, kterou se Nejvyšší správní soud taktéž nezabýval a není tudíž vázán jeho právním názorem. Kontrola daně z příjmů již jednou provedena byla, a to v období od 16. 12. 1998 do 25. 6. 1999, a byla zaměřena na 1) průkaznost, úplnost a správnost účetnictví, 2) položky zvyšující nebo snižující hospodářský výsledek, 3) ostatní položky, které se nezahrnují do základu daně, 4) hmotný a nehmotný majetek, 5) dodržování zásady časové a hospodářské souvislosti nákladů a výnosů, 6) srážkovou daň. Na základě této kontroly byl vydán dodatečný platební výměr, proti němuž nebylo odvolání podáno, nabyt tedy právní moci. Dne 22. 11. 1999 byla zahájena další daňová kontrola daně z příjmů právnických osob za rok 1995 a byla zaměřena na přistoupení akciové společnosti M. K., a. s., k obchodní společnosti F., I. a. R., k.s., splacení vkladu pohledávkami za dlužníky, následný prodej obchodního podílu na této společnosti. Tato transakce však již byla předmětem předchozí kontroly, neboť ta byla kontrolou kompletní, při níž správce daně musel zjistit z rozvahy, výkazu zisků a ztrát a obrátové předvahy, jak bylo s pohledávkami za dlužníky naloženo. Jde proto o překážku věci pravomocně rozhodnuté, jak je uvedeno i v nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 86/99 ze dne 4. 11. 1999 a obdobně i v nálezech sp. zn. III. ÚS 351/02 a III. ÚS 510/02. Stěžovatelka ze všech shora uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 3. 6. 2005 uvedl, že rozhodnutí krajského soudu považuje za meritorně správné. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost nelze akceptovat, obdobně i co se týče vad spočívajících v tom, že podstatná část skutkového stavu, kterou vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve spise oporu. Skutečnosti, na které stěžovatelka poukazuje, nejsou v kontextu ostatních zjištění v rozhodnutí uvedených natolik zásadní, že by je bylo možno označit za podstatnou část skutkového stavu. Pro celou věc jsou stěžejní konkrétní okolnosti vlastních obchodních transakcí (rozdíly cen, časový sled a jejich zdůvodnitelnost), nikoliv návrh jiného subjektu. K namítanému porušení zásady legitimního očekávání uvádí, že v žalobě ve věci doměrku na dani z příjmů právnických osob za rok 1996 skutečně krajský soud znovu rozhodl tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil z procesních důvodů, avšak v tomto případě se dopustil nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu a žalovaný v tomto smyslu podal proti tomuto rozhodnutí kasační stížnost. K části stěžovatelčiny stížnosti, v níž namítá, že krajský soud se nezabýval souladností stanovené daňové povinnosti s ustanoveními zákona o daních z příjmů a správností jejich aplikace, nutno uvést, že krajský soud

v odůvodnění uvedl, proč se těmito námitkami nemohl zabývat. Pokud jde o opakovanost daňové kontroly, v tomto případě nešlo rozsahem a zaměřením o totožnou kontrolu, resp. o kontrolu totožných skutečností. Správce daně se při této kontrole zaměřil na otázku daňových dopadů předmětné obchodní transakce a takto i specifikoval předmět daňové kontroly. Z těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky zamítl.

O důvodech kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil (vázan rozsahem i důvody kasační stížnosti, podle § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) následovně:

Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení stěžovatelčiny námitky spočívající v tvrzení, že krajský soud, jenž byl vázan právním názorem Nejvyššího správního soudu se měl zabývat rozhodnutím žalovaného po věcné stránce, neboť v tomto ohledu jeho právním názorem vázan nebyl. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že vázanost krajského soudu právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) zakládá krajskému soudu povinnost respektovat v dalším řízení tento názor v rozsahu, ve kterém Nejvyšší správní soud shledal důvody kasační stížnosti opodstatněnými (tzn. neztotožnil se s rozhodnutím, eventuálně s dílčím právním názorem krajského soudu). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2004, čj. 4 Afs 18/2003 - 127, neshledal, oproti názoru krajského soudu, rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a krajskému soudu uložil, aby v následujícím řízení věc projednal meritorně, a dále uvedl, že se krajský soud, vzhledem ke zrušení rozhodnutí žalovaného z procesních důvodů, v napadeném rozsudku nezabýval správností aplikace příslušných ustanovení zákona o daních z příjmů, tedy nezkoumal, zda daňová povinnost daňovému subjektu byla stanovena v souladu s ustanoveními zákona o daních z příjmů či nikoliv; Nejvyšší správní soud tak vytýčil i okruh zjištění, na něž by se krajský soud měl v následujícím řízení zaměřit.

Z nyní stěžovatelkou napadeného rozhodnutí krajského soudu se podává, že krajský soud takto nepostupoval, neboť se ve svém rozhodnutí správností aplikace příslušných ustanovení zákona o daních z příjmů v souvislosti s aplikací příslušných ustanovení zákona o správě daní a poplatků nezabýval, ač tak při rozhodování ve věci samé učinit měl. Svě řízení tak zatížil vadou, pro niž je nutné, aby Nejvyšší správní soud jeho rozsudek zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Co se týče stížnostního bodu stěžovatelky, že krajský soud nezohlednil její námitky proti rozsudku Nejvyššího správního soudu, nezbyvá než opakovaně uvést, že krajský soud je vázan právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveném ve zrušovacím rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.); to se týká i namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů. Tyto stěžovatelčiny námitky jsou tedy nedůvodnými.

Následně Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení námitky spočívající v nepřipustnosti opakování daňové kontroly daně z příjmů právnických osob za rok 1995. Vzhledem k tomu, že krajský soud, pokud jde o tuto námitku, pouze uvedl, že se k této námitce vyjádřil ve svém předchozím zrušeném rozsudku a že ze správních spisů a obou zpráv o výsledku daňové kontroly plyne, že předmět kontroly byl v obou případech

odlišně vymezen, aniž by toto konstatování podrobněji vypořádal, a že nepatřičné jsou i odkazy stěžovatelky na judikaturu Ústavního soudu, neboť jde o jiné případy, nelze vypořádání této námitky považovat za dostatečné. Odkaz na odůvodnění předchozího zrušeného rozhodnutí, aniž by se jeho obsah stal integrální součástí rozhodnutí následujícího, je nutné považovat za vadu, obdobně i úvaha o odlišnosti předmětu obou kontrol, postrádá rozvedení. Tímto způsobem pojaté vypořádání námitky nelze považovat za řádné a dostatečné. Stěžovatelčina námitka je důvodná, a proto krajský soud tuto vadu napraví v následujícím řízení.

Nejvyšší správní soud, vycházející z výše uvedeného právního názoru shledal, že rozhodnutí krajského soudu bylo zatíženo vadami řízení, proto Nejvyšší správní soud postupem podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jeho rozhodnutí zrušil.

Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) a věc projedná meritorně.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí o věci samé (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ve věci v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval bez nařízení jednání.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu